

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædlinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 129. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm4334/facsimile.pdf (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

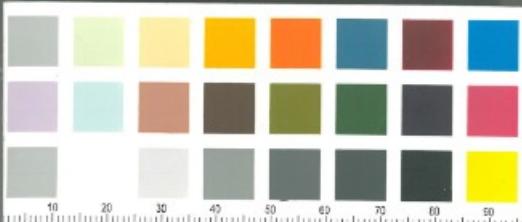
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

129

Betruger man nu Komet som historisk, da er
hets Dom allerede fældet, dersom Knud var, hvad
jeg tænkte, en kjælig, christelig Ridder, thi det er
han ingenlunde i min Sang, og den var da indeligt
ufandt, om den også uddorsets holdt sig til Historien.
Det gjør den virkelig undtagen i Versene om Inneborgs
Nattesøde, der ikke engang er en rimelig Tilstætning,
thi vel kunde hun vaage og høre Varsel, men ikke vel
siddz ene, og endnu mindre bede indeligt til Gud uden
at føle Lindring. Dog paa Den havde jeg, des-
værelse dengang ei synnerlig Forstand, saalidt som paa
Historiens Sammenhæng, hvilken jeg vel ahnede og
kærede, men ei saae, fordi jeg ei havde Gud leverende
for Øie. Dgaa i denne Henseende spører man imids-
tectid Begyndelsen til en Overgang, men med vaktende
Trin; og Saget om Kilben er rettelig udlagt om Vals-
demark, jeg selbe Nobvendigheden af at betragte His-
torien som Guds Farverige Husholdning, men dunkel
og forvirret var min Forestilling derom.

3

130

Grundklogten ved Nijsbriggs Grav.

Stander stille, sorte Mænd!
Her med Støvet af min Ven,
Sætter Kisten ned paa Jord!
Hoit skal lyde mine Ord
Til den taupe Sorgestare,
Kirkens Hoælvinger skal svare,
Og fastfæste mine Ord.

Han, hvis Støv nu Jord skal bølge,
Han den 'Wde, som I folge,
Han mig sagde al sin Eid,
Sagde mig med hellig Tild,
Ei forgiæres har han grundet,
Hvad han ei paa Jord har fundet,
Findt han nu, da Landen sig,
Hæved fra det folke Blig.

Mig at ske og begrunde,
Bilde ham ei Nornen unde,
Medens han var her paa Jord,
Ester mine dunkle Spor,
Som er vidt i Skrifter spredte,
Dersor han saa saare ledte,
Men han tabde ei sin Tro,
Dersor eied Sindet No.

131

Svag han sad paa gamle Dage,
Tavs han sad, ei løb hans Klage,
Freden bygged i hans Bryst,
Gud og Bøger var hans Trost;
Haardt den Evige ham prøved,
Flammen Bøgerne ham røved,
Røved ham hans første Skat
Midt i Alderdommens Nat.

Da sin Gud han bad med Sulle
Ham den Verden at oplukke,
Hvor ei skues gjennem Glar,
Hvor selv Natlen vorde klar,
Luft for Verden blev hans Pie,
Aabenet blev det for det Hsie,
Og han vandred i sin Tro
Dit, hvor Lysets Xander høe.

Mangen Vand sik Kraft at slige
Høiere i Tankens Rige,
Men en Vandet, mere uplettet,
Ester Christi Hub indrettet,
Forde Ingen her paa Jord,
Hører du det, lause Sørgestare!
Kirken høie Høvelinger mig svare,
Og stadsfæste mine Ord.

3 2

132

Kommer Kun, I sorte Mænb!
Sænker Eiget af min Ben
Dybt i Graven ned til Noe!
Stov skal blande sig med Stovet,
Xanden som i Stov blev prøvet,
Løfted sig til Gud ved Tro.

T i l l e g.

Betrægter man dette Liigvers (skrevet paa Niels
Briggs Begravelsesdag, og indrykket i Skildriet No.
58 1809) blot som en Uttring af Skjaldskab, da har
det intet Værd; almindelige Tanker udsiges, ja gjen-
tages i billeblos, og tildeels mat og flæbende
Zone. Betragtes det derimod som et Liigvers over
den hensonne fromme Olding, Borge Risbægh af en
Skjald, da troer jeg det maa erklares for et saare vel-
lykket Lebeide, og for en Sang, netop som Risbægh
ankede den ved sin Grav; thi den giver i venlige Ord
et sandfærdigt Billed af Manden som han var, tot-
tev, ærlig, retfælffen og godfægtig, som gransede
flittig og edeligt efter Sandhed, og trædede til Kirkens
Høvelinger for at høre der Stadfestel paa sine Ord,
som ene ved Christen Tro oploftedes i Verden og indhælt
ved den til Livet og Sandhedens klare Beslutelse.

